

Sabrana dela Jovane Ilkić

1. Pet i dvadeset i pet
2. Najodvratniji izraz lica koji mi je ikada bio upućen
3. Novi dan bez osećaja novine (f)
4. Pomeranje sata
5. Četvrti peti
6. Budimpešta
7. Kada sanjam
- 7.5. O dosadi
8. Uvek postoji neko ko želi da čuje tvoju priču, na tebi je da se postaraš da bude dobra
9. Ja sam ker i ja lutam ovim gradom
10. Januarom mi srce krene, januarom mi srce stane
11. Ovo je jedna duga pesma o konzumaciji fekalija
12. Idiopatska pulmonarna atrofija
13. Oda Gradu
14. Kada jedemo kasno

Pet i dvadeset i pet

U tačno pet i dvadeset i pet,
devojko razmazanih krila,
otkucala si sedam najkraćih leta
našeg vulgarnog poverenja,
s usnama razvučenim u mesec,
sena tvog lica lije teget.

Manje bi bolelo da si više bila teret.

O subotnjim jutrima koja ne menjaju svet
suludo je pričati jer rado bih opet
pila znoj tvoje inteligencije,
nogu obavijenih oko tvog stava
zaronjenog u slobodu
rešetki tvog postojanja.

Manje bi bolelo da si više bila java.

Potopi me u vodu, crvenu i crnu,
prstima neonskog zlata davi
i poji mlečnim nebom.
Sve što tražim nedeljom
je da umrem s ukusom
usta svojih izmišljenih ljubavi.

Najodvratniji izraz lica koji mi je ikada bio upućen

-Da li razmišljaš dok se ljubiš?

I o čemu?

-Da li moram da odgovorim? -Ne.

-Hvala ti što razumeš.

Hvala ti na svemu.

-Prestani da razmišljaš.

Da li se zaljubljuješ?

-Zaljubljena sam rođena,
prestani da se uzbuđuješ.

I mrzim svaki slobodan trenutak svog vremena.

Hvala ti što postojiš,

ali moraš da ideš
pre nego što zaboravim da dišem,
prokleta je veče koje zorom vene
uveče su buke zabranjene,

Nemoj da ideš,

tvoja kosa je napravljena za moje ruke
tvoje ruke su napravljene za moje meso
tvoja duša je napravljena za moje muke

tvoje meso je okupano besom

-Prestani da vrištiš

-Molim te otvori usta

tvoje usne su mekane

moje usne su flekave

I nismo nesrećni.

I nismo umrli.

Prestani da me gledaš,
prestani da postojiš
pokušaj da se predaš
prestani da se bojiš

Iščupaj mi ruke
i počni da sviraš

moji zubi pod tvojim noktima
tvoji zubi u mojim leđima

i ruke ispod majice
ruke ispod suknje
sa mislima bez toka
u ritmu starog roka

-Muzika je bitna
-Ti ne znaš šta je muzika.

Potreba za ljubavlju
ravna je samouništenju

i svako ko mi da usne svoje, prijatelj je moj

jer moja duša je napravljena za tvoje muke
moja duša je melos tvoje ruke

i uputio si mi

najodvratniji izraz lica za najnežniju notu,

nisam rekla o čemu razmišljam više u životu.

Novi dan bez osećaja novine (f)

Navire voda, da bih stajao preduboka,
ipak kasno je da naučim da plivam
i skačem u zagrljaj hladne plime
u nadi da više ne moram da se borim,
šlajm iz dubine gladnog mora
na obali ispran, sam smišljam
ko će iskopati silne mine
koje su sjali naši oci.

Izbavio sam svoju krivicu iz peska,
novi dan za novo izvinjenje,
jer uvek pobede dobri momci,
pa urankom ljube tvoje ime
uklesano u mojim ramenima.

Moje srce je stara crna puma,
rđavo dno bušnog latora,
misterija koja pluta u boci.

Kada idem, da izgorim,
daj mi zeleno i spali most,
katalog jeftinih poroka izvuci,
a kada dođem, da se penjem,
pokaži mi planinu i drumu
bez znakova, prazan papir,
jer kada ostajem, ja tražim
vreme, ali ne i starost,
dan bez uspomena, nemi klavir.

Žig tvog hleba je sudar bora,
a mleko je teklo mojim semenima.

Moje srce je stari igrač oko šipke,
romantik i pomorandžina kora,

lovac na sreću, ministar kioska.

Ljubav je pištolj u tvojoj ruci,
prospi moje slojeve po svom licu
da nazdravimo letu poslednje zime.
Meteorske kiše su naša prava,
ali mi nismo sa ove planete,
ispucale sijalice iznad naših glava
su izgorele oči od gledanja u sunce,
vidamo ih dronjcima bele čipke,
na zidu okačena bomba spava,
moja prošlost je bila moje dete.

Obećanje sa spiska stepskog lava:
- Vraću se (u) boljim vremenima

Pomeranje sata

Kada mi uzmu sat,
sat,
koji su mi
pre par meseci dali,
osećam se kao da su mi
uzeli dan,
dan koji mi fali,

dan,
dan koji mi fali,

dan,

dan koji mi fali.

Kada mi uzmu sat,
sat koji mi fali,
osećam se kao da su me pokrali
kao da je stvarno bilo moje
kao da mi nisu to sve i dali,
ali nastavite da kradete
kao što ste i do sad krali,

kradete

kao što ste i do sad krali

krali

moje srce
moju hod
moja veš
moju dob
moje misli

moju kob,

moju sujetu, religiju,
izmišljene reči
i neuroleptanalgeziju

jer moderna medicina je jedno veliko izmišljeno zlo
i biljke će spasiti svet
i sve što je to

jer

kada mi uzmu svet,
svet koji me pali,
pali,
kao da nismo znali
šta znači sat
vremena
manje
u toku jednog dana,

znali

šta znači sat

znali,

kad ni jedan život još da su mi dali,
ne bi mi bilo dovoljno,
jer čovek je previše mali
da razume
veličinu
svog vremena.

Četvrti peti

Od svih mojih umetnosti,
najlakše mi je bilo da zapostavim muziku,
jer ona je ipak,
nekako neizbežna.
Ona je način na koji govorim,
moj izbor obuće,
muzika je
kada se vraćam kući
u tri ujutru
i iščekujem svoj kraj
jer užasavam se mraka,
i pomisli da nisam sama.

Poezija je morala da bude tu,
koliko su i misli morale mi biti tu,
moje pesme, moja deca, ideje
koje zvuče malo privlačnije od drugih.
Poezija je morala da bude tu,
jer ako nije tu, ni mene neće biti.

Dok slikarstvo,
to je uvek bilo posebno,
upravo ono zbog čega
s zadovoljstvom žrtvujem
dragoceno vreme,
dragocene žrtve svega što mogu da priuštim,
dok mogu da živim na ivici,
jer to je jedini način na koji umem,
i jedina stvar
koja u meni
vredi živeti.

Budimpešta

Čim vidim čašu, ja vidim potrebu.
Potreba, to je neprežaljeni sjaj.
Da možemo da menjamo ljude oko nas,
voleli bi nas naši momci,
da možemo da menjamo ljude oko nas,
možda bih i želela u raj.

Kraj, kao kraj, uvek prebrzo dođe,
a ja ga puštam da se nosi,
jer težak je i kad je srećan,
i kad je gužva, i kada znam
da nije moglo bolje
jer da jeste, tako bi i bilo,
jer da jeste, bolelo bi manje.

Stanje kao stanje, sa zgrade šora,
slepim prolaznicima po kosi.
Moji prijatelji, odavno nisu ljudi
u koje sam se zaljubila,
ali istoriju, mi zauvek ćemo imati.
Na mojoj će stranici pisati:
Poezija možda ne mora biti lepa,
ali ono što ženom zoveš, to mora.

Kada sanjam

Kada si stala,
nestala si bez traga,
i sa tobom ljubav
tkana od milion sunaca,
za večerom je sjala
u čast mog imena.

Crveni šal religije,
otirač iskonskog blaga,
oblizivali su gosti
za pričest svog kremena,
a ti, poljupce si slala
nevinosti na zavet.

U ambisu razloga
da se probudim sada,
više si od podsetnika
da sam se dala
lovu na kvalitetnije
bacanje vremena.

Opijena ramom lika
konjanika prošlosti
šetala sam dlanom
sunčanog dana
i bacila se s kraja
premoštene linije.

Gledam u more
sahranjenih snaga
i blistavu kapiju
skorelih žvala,
kada sanjam,
sanjam tvoje kosti.

O Dosadi

‘Možda bih i radio nešto,
ali moje telo, koje znam,
i znam da može još, mnogo puta,
moje telo je nekooperativna krava
sa štapićem u rektumu, zamrznuta
izmiče mi u vibracijama arktičke hibernacije,
a razum, termički neobrađen pluta
i odavno upražnjava invalidsku penziju.
Glupo mi je da ih osuđujem otvoreno
jer znam da su savršeni par.

Dani stoje, ali eon mi protiče,
kraljevi konji i kraljevi momci
stopalima mere domestičke nacije,
dok valjam se u usahloj bari
manjka svesti o sopstvenoj konačnosti
i izobilju božanske senzacije
po kojoj mi ništa sada,
a možda i nikada nije trebalo .

Čekam da se zasitim dosadom,
i napokon odmorim od nerada,
da ne mogu više da čekam,
i puknem, više eksplodiram,
kao kada bi meteor pogodio ogledalo.
Gledao bih sve deliće sebe,
nemirno, ali više mirno,
milion sićušnih odraza,
kako pršte, sa osmehom.

Samo da sam ponovo slobodan,
i samo da se ponovo polomim,
kako bih opet upecao svoje sidro.
Zapamti, dobar si,

dok god imaš šta da izgubiš,
ali dobro je samo kada nisi.'

Sisam kap poslednje berbe
i perem sudove sa podstrehom.

Milion kineskih vaza
i tri posvađane glave
nad zarđalom nalepnicom 'Kerber'
na polici, reflektuju ovaj dan.
Guranje vrata na kojima piše 'zatvoreno'
za mene je uvek imalo čar.

Uvek postoji neko ko želi da čuje tvoju priču, na tebi je da se postaraš da bude dobra

Januar, kao januar, uvek prebrzo prođe.
Za promenu, bio je poduži spisak
prividnih stavki, istih svake godine,
neispunjenih svake godine.

Možda je ipak sledeća moja.

Bitno je samo da sam zadovoljna,
ali tanka je linija između prošlosti i sadašnjosti,
toliko tanka, da ni sama nisam sigurna
u kojem, od ta dva, živim.

Možda je ipak ona tamo.

Ovaj svet te namami mogućnostima,
da bi ti ih oduzeo u trenutku
kada počnu da ti se dopadaju,
a i ne dopadale ti se, uzeće ih
jer svaka vožnja ima ograničenja.
Za svoga života, upoznala sam
mnogo više fantastičnih ljudi
nego što sam očekivala.
i iz mora takvih
teško je uzeti samo ono što ti treba.

Ja, verujem u filmsku ljubav, sudbinsku,
i imam takve za pružiti na pretek,
neukrotive duše i revolucije
na granici sa glasovima u glavi i slepim praćenjem,
neizdrž je preveliki da bi se odšetalo
bez bacanja pogleda,
kao na pregaženu vevericu, razvučenu po cesti,
đavolskom magijom vučenom za jezik
- Razapnite me, razapnite me široko,

od usne do usne, nokta na palcu i kandže na srednjem,
od čira na želucu do kurjeg oka,
razapnite me prkosno, bezobrazno, žestoko,

Kako kaže naša voljena Koko
- Vidiš, ovako se umire.

Ja sam ker i ja lutam ovim gradom

Ja sam ker
i ja lutam ovim gradom,
njušim kante za đubre
i ližem svoj čmar,
ližem ruke svih koji me pomaze,
njušim dupeta svih koji se okrenu,
jer volim da znam odakle dolaze
i šta to besramno
ne pokušavaju
da sakriju od mene.

Januarom mi srce krene, januarom mi srce stane

Otresi teret greha mojih,
kada dođem
u istu sobu večeri svake,
da u krevet legnem večeri svake,
pod zlatnim plafonom jeftinog neona
tonem u ćebe ljubičastog pliša,
da,
ovo
more,
previše je poznato.

Koliko sam se puta udavila ovde?
Koliko sam se puta udavila ja?

Tremorno se budim.
Isplovljavam iz sna u reku,
pružam ti ruke
da vodiš me, da volim te,
ti saopšti
mojoj majci
da kući ću se vratiti.

Volela sam jutro,
preživela sam još jednu noć.

Nekome se posrećilo,
mnogima nije,
neko me odvodi,
jedan dovodi sve kraju.
Imala sam svetlo sutra,
ali sve sam spiskala danas ,
i napokon sam tiha,
napokon nemam šta da kažem.

Ako nemaš prošlost,
ne možeš razočarati svoje pretke,
i ako sam iskrena sa sobom,
nisam bila iskrena,
iako imam sastanak sa sobom svakog vikenda.

Videla sam previše sveta
i svetlo više videti neću.

Iskušenje je gljivična infekcija
u lovu na sreću,
zmajevе da jurim, zadovoljstvo mi je,
i nikada
nisam pobeći pokušala,
jer ranjivost mi je beskraj,
hrabrost je nesmotrenost,
i hrabrost mi je očaj
jer da gubim, zadovoljstvo mi je.

Zasadite me u saksiju i budićete se u cveću,
jer umetnost dobija šta želi i umetnost dobija šta zaslužuje.

Proživela sam previše života,
od kojih retki su bili moji,
ređi su bili i stvarni,
previše,
rukovanja, grljenja i agresivnog paranja
nepodeljenih ideja
sahranjenih u mojoj glavi.

Poljubi me u oči.
Restauriraj mi intelekt.
Odgrizi mi sternum.
Zaljubi se u mene.
Lajkuj mi sliku.

Probudi me
prirodnom smrću.

Tvrde da kada imate
zajedničku fotografiju,
zauvek ste povezani,
i tvrde
da je svet samo jedan,
ali ako je jedan,
kako se u ovom ne poznajemo
kada sve o tebi znam?

Volela sam da skrećem s teme previše,
da ne bih završavala stvari
u poslednji čas,

i

volela sam jutro,
preživela sam još jednu noć.

Ovo je jedna duga pesma o konzumaciji fekalija (Ova pesma se nikada nikome ne dopadne)

-Veslam kašikom po čorbujlaku života i zahvatam preveliki zalogaj,
ali o tome mislim tek po stavljanju u usta,
moram ga progutati, da bih bila veća osoba
moram resorbovati sva hranljiva iskustva.

- Topim sneg pod prstima i pojim senzaciju parestezije svog uma
kao i uvek što sam dok me je bilo za još jedan doručak,
uvek dok sam imala koga da krivim
i uvek dok sam radije umirala iz dosade nego iz strasti.

Mladosti, mero promene sopstvenih granica u jedinici vremena,
prođi brzo, krajnje je vreme da naučim da živim.
Mladosti, prodavačice magle boje vena,
prođi brže. Dobre priče su seme loših laži .

-‘ Mi nemamo osećaj za vreme, jer ništa se nije promenilo,
ali šta ako je danas tvoj poslednji dan?
Mi ne osećamo miris sudbine pred našim koracima.
Deo mene se pita zašto sam preživela baš ja.’

-Bezuspešno se skrivam od sveta u nadi da će manje boleti
Donošenje pogrešnih odluka zarad opšteg dobra,
moj nepresušni hobi, jedini za koji imam volje.
Nedostaje mi deo koji nije verovao da ću ikada umreti, i da će ikada biti bolje.

-Bežanje, bežanje sa crvenom kuglicom srama na vrhu, sve što ću ikada umeti,
to je neodiljiva krađa daha budućoj sebi za potrebe trenutne.

-‘Ucrtavamo linije u dlanove, jer možda se i vrati,
ali nad prosutim mlekom mi nikada nećemo plakati.’

-Nakon svih vizija, večeras i da umrem, malo mi je.
Oduvek sam imala odvratne potrebe da budem više od čoveka, više od čovečanstva.
Prljivo uznemirujuća veličanstvenost me doji
kao i dosada, radioaktivni afrodizijak i moj ultimativni pokretač.

Upijajući dijapazon glasova koje ne razumem
balansiram escajg, depresiju, homoseksualnost, masovna sranja, seks, dijabetes, novac, uljane

boje, drogu, nejebicu, aterosklerozu, tri čaše, lični prostor, novac, tranvestite, manjak samopouzdanja, kulturu, novac, duboki tanjir, spiritualni plićak, sise, društvene igre, ružne reči, sladoled, preranu razočaranost u život i sebe, ovsene jebene pahuljice, samoubistvene misaone imenice, salvete, obrve, mentalnu retardaciju, potrebu za ljubavlju, novac, novac, NOVAC i plastični podmetač,

Sve što ne razumem i što nikada neću, dok god idem smerom koji nazivam svojim

Prepoznati sudbinu, bojim se, to ne umem

Ali ako ikada prestanem da doručkujem čim otvorim oči, sve što sam volela u sebi, već uveliko ne postoji.

Idiopatska pulmonarna atrofija

Da li se ikada osećate
kao
da su vam pluća
atrofirala?

Atrofirati
je medicinski za zakržljati,
za uvenuti,
ne istruliti,
ali da dovoljno su trula
da ne bi bila funkcionalna.

Da dovoljno su umorna,
da ne bi mogla da se pomere,

da odustanu

kao da imaju um za sebe

kada im je ugrožen osećaj za pravdu,
vera u rod
i čovečanstvo,
karte i pobedu relativiteta,
vera u sebe,
jer ona vole sebe
i vole ovaj svet
i život,
kao najbolji mogući,
kao takav
kakav jeste.

U atrofiji
sve se mišićne ćelije
spuvaju kao rođendani

i višegodišnja prijateljstva
zasnovana na zajedničkom strahu
i zajedničkoj nesigurnosti.

U atrofiji
krila su vam dve crvene kese,
kao iz socijalnih radnji pred zatvaranje,
dve crvene kese s malo krvi,
i manje vazduha,
koje pokušavaju da se otvore
i zatvore
i otvore
i udahnu
ali samo proizvedu onaj zvuk

(tri puta duboko udahni i izdahni)

zvuk izgubljenih maloletnika,
zvuk filma Gaspara Noé,
zvuk svetskog rata,
zvuk ribe na suvom,
zvuk
preranog rođenja,

zvuk toliko poražavajući
da ne znaš da li želiš da ima nade
ili samo da se završi,

niko ne zna zašto je to tako,
tako
kako jeste.

Da li se ikada osećate

kao da su vam pluća atrofirala?

Oda Gradu (u Epizodi Postnovogodišnja kriza 3262)

Podseti me,
zašto volim ovaj grad,
i zašto mrzim ovaj grad.
Zašto se povlačim,
i zašto me sve manje ljudi zna,
zašto imam tremu pre nego što iskoračim van,
zašto je nepostojanje luksuz
i zašto čekam da se pokaje
kada shvati,
koliko sam ga volela, ja.

Grad, kao grad,
okrivljen za previše,
ali ispran na brzaka
uz kap, koja preliva,
velom sive magije
zakopava mi čednost,
i sve, što mi je cveće,
jednom će niknuti,
sve što mi je cveće,
opet će venuti,
ali sve što mi je cveće,
zauvek će cvetati.

Daj mi razlog,
da prestanem da dišem,
i pokloniću ti vrelo nebo,
eksplozivnih nijansi alienacije
i agresivnog prevrtanja pod parketom.
Daj mi razlog,
da otvorim oči,
i poklonićeš mi hladnu zemlju,
da grli moje modre noge,
koje vise,

nad njenim krevetom.

Volela sam da pričam o Njemu
i zauvek ću voleti,
Vaše suze On zaslužuje,
ali to nisu suze koje On treba.
Volela sam da se dajem, svemu,
budem inhalirana, sažvakana i ispućavana,
jer Vaše su suze moj omiljeni hobi,
i prikupljam ih do kraja svog vremena.

Grad, kao grad,
okrivljen za previše,
i nikada stvarno opran,
velom sive magije
rasparčava mi ličnost,
i sve što mi je ljubav,
bolesno je često,
sve što mi je ljubav,
zaslužilo je sveću,
sve, što mi je ljubav,
zaslužilo je i da ostane,
tamo.

Za dva kruga
kazaljki
i dve rotacije svemira,
izgradivši novog lika u mom univerzumu
otrovnom nadom spržio si isti,
i poručeno me podsetio zašto volim ovaj život,
i zašto, mrzim svaki dan
kojim priuštim sebi,
da izađem iz svoje glave.

Srećom, paralele su beskonačne
i dok god se budim,
svetova će biti.
Srećom,

ja sam ograničena,
i kad se ne probudim
prestaću da širim,
fugu
svog bremena.

Kada jedemo kasno

Jednom sam sanjala rat,
dve od mojih mnogih majki,
ženu iskrivljenih očiju u žutom
i more zamotanih u crno.
Očima za suze razlog nije bio dat,
još, ali strah nije prošao.
Crne žene nerazumljivog govora
stajale su u redu do nas,
čekale su prasak, a mi lift,
jedan nikada nije došao.

Jednom sam sanjala crve
u činiji teget – belog porcelana,
presijavali su se na šmrku svetla
kao stotinu malih kristala.
Nepriročno je bilo odbiti,
ali sile nisu dolazile u spas.
Jato izgladnelih vrana
retko deli svoje mrve,
ali da ostanem
ja nikada neću umeti.

Jednom sam sanjala tebe,
tvoje korene i tvoj dom.
Bilo je to skromno mesto,
otvorenih vrata i kreveta pusta.
Kad smo se zavoleli, tu smo i stali,
ali kako me nisi gledao često,
tvoj otac je bio moja hrana,
a i tvoja sestra je imala usta.
Šteta što se nikada nismo upoznali,
nedostaju mi svakoga dana.

Jednom sam sanjala smrt,

i do večnosti tragala za njom.
U trci koju ne mogu dobiti,
bele su noći isijavale nadom,
nasuprot prestrašenih lica
svih koje sam zvala dragom.
U peni zaborava misao roni:
Kada saznam ko si,
u meni,
ti nikada nećeš umreti.